

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
ORMAN FAKÜLTESİ
DERGİSİ

**"2000 YILI YARIŞMASI" * ADLI KİTAPTA
TÜRKİYE**

Yazan

Prof. Dr. Faik TAVŞANOĞLU

Tanınmış Alman iktisatçısı Prof. Fritz Baade 1960 yılının Ekim ayında "2000 Yılı Yarışması" — **geleceğimiz ya insanlığın bir cenneti, yahut kendi kendini mahvetmesi olacaktır** — ismiyle yayınladığı kitap bütün dünyada, özellikle Batı Dünyasında ve Komünist Bloka dahil memleketlerde o derece büyük bir ilgi ile karşılanmıştır ki, birinci baskıdan iki ay sonra, yani Aralık 1960 da kitabın ikinci baskısı ve Nisan 1961 de de üçüncü baskısı yapılmış bulunmaktadır.

Prof. Baade'nin on iki enteresan bahsi ihtiva eden kalın kitabında, az gelişmiş memleketlerin şartlarını incelerken özellikle Türkiye üzerinde durmakta ve bunun sebebini şöyle izah etmektedir:

Bu kitapta az gelişmiş memleketler arasında bulunan Türkiye'den sık sık bahsetmem, geçmişte bu memleketi daha iyi tanımak fırsatına malik olmuş olmam ve kısa zaman evvel de Türkiye'yi son bir defa daha esaslı bir surette tetkik etmiş bulunmamdan ileri gelmektedir**. Bununla beraber her fırsatta az gelişmiş memleketlere dahil diğer memleketlere de göz atmağa gayret edilecektir.

Gerçekten Prof. Baade memleketimize 1954 ve 1958 yıllarında olmak üzere iki defa gelmiş; birincisinde on iki, ikincisinde iki yıl süre ile memleketimizde tetkikler yapmak fırsatını elde etmiştir.

Prof. Baade kitabının baş tarafında özetle şöyle demektedir:

Baş döndürücü bir hızla 2000 yılına doğru koşan dünyamız, tek bir dünya olmayı ayrılmış ve bölünmüş bir dünyadır. Dünya nüfusunun üçte birinden fazlasını kapsayan Komünist Bloka dahil memleketlere hakim olan otoriter rejimler, istihlal vasıtası olarak hususi teşebbüsü tamamen ortadan kaldırmışlardır. Bu memleketlerde ekonmi devlet eliyle yönetilmektedir.

Doğu Dünyasının karşısındaki Batı Dünyasına dahil memleketlerde halkın eğemeuiliği serbest seçim yoluyla gerçekleştirilmiş, ferdin hürriyeti parlamenter demok-rasi ile emniyet altına alınmıştır. Bu memleketlerde ekonomi devlet eliyle değil, istihlal vasıtalarının sahipleri olan hususi teşebbüs tarafından idare edilmektedir. Bu dünyayı kapitalist olarak vasıflandırmak yerinde değildir. Çünkü buraya dahil mem-

* Fritz Baade: Der Wettlauf zum Jahre 2000 (unsere Zukunft: ein Paradies oder die Selbstvernichtung der Menschheit) dritte Auflage 1961, Gerhard Stalling Verlag.

** Report on Turkey, R.A.O, Rom 1959.

leketlerde de seneden seneye genişleyen fesirli bir devlet müdahalesi görülmektedir. Bununla beraber bahis konusu bu iki dünya arasında idare şekli bakımından şüphesiz yine de çok mühim ve esaslı farklar mevcuttur.

Bu sebepten insanlığın 2000 yılına doğru uzanan yoldaki gidişini, bu iki dünya arasında insan yaşayışını politik ve iktisadi bakımlardan başka başka geliştiren rejimler arasında bir yarış olarak vasıflandırmak pek âlâ mümkündür.

Ancak çocuklarımızın ve torunlarımızın 2000 yılını yaşamağı ümit edebilmeleri ve yaşayacakları dünyanın yaşamağı değer bir dünya olabilmesi için, Doğu ve Batı dünyaları arasındaki yarışın bir sulh yarışı olması lâzımdır. İşte bu kitabın amacı böyle bir sulh yarışının imkân ve ümitlerini incelemekten ibarettir.

Prof. Baade kitabın ilk bahsinde (I. Dünya Nüfusunun Tarihsel Gelişmesi) dünya nüfusunun tarih boyunca kayıt ettiği gelişmeyi izah ederek nüfusun son zamanlardaki süratle artışı sebeplerini incelemekte, bu artışın, doğumdaki artıştan ziyade, ölüm nisbetinin, bilhassa çocuk ölümünün azalmasından ileri geldiğine işaretle, Üçüncü Dünya Harbi çıkmadığı takdirde, 2000 yılına kadar, yani önümüzdeki 40 sene zarfında, dünya nüfusunun iki misli artacağı, yani 2 milyar 77 milyondan 6 veya 6,5 milyara yükseleceğı neticesine varmaktadır.

Bu bahiste daha sonra bugünkü dünya nüfusunun teşkil eden 2 milyar 77 milyon insanın 0,77 milyarının batılı yaşayışındaki memleketlerde, 1 milyarının Komünist Bloka dahil memleketlerde ve 1 milyarının da az gelişmiş memleketlerde yaşadığı belirtilmektedir.

Komünis Dünya ile Batı Dünyası arasındaki yarışın en fazla ilgi çeken safhasını, az gelişmiş memleketleri kendi taraflarına çekmek için yapacakları mücadele teşkil edecektir. Batı Dünyası bu mücadeleyi kaybettiği takdirde, çocuklarımızın ve torunlarımızın yaşayacağı dünyada komünist olmayan yalnız pek dar bir saha kalacak, parlamenter demokrasiye dayanan ferd hürriyeti, hususi teşebbüse dayanan iktisadi faaliyet, toprak mülkiyetine dayanan ziraî istihsal artık mevcut olmayacaktır.

Kitabın ikinci bahsinde (II. Dünya Gıda Maddeleri İstihsalı) 2000 yılında dünya nüfusunun 6-6,5 milyarı bulacağı, şayet insan başına hiç olmazsa bugünkü kadar gıda maddesi isabet etmesi isteniyorsa, gıda maddeleri istihsalinin, bugün istihsal edilen miktarın 2,5 katına yükseltilmesi lüzumuna işaret edilmektedir. Fakat bugünkü dünyada insanların mühim bir kısmının doymadığı ve kâfi derecede beslenmediğı hesaba katılacak olursa, gelecek 40 yıl zarfındaki asıl hedefin, gıda maddeleri istihsalinin, bugünkü miktarın 3 misline çıkarılması olduğu belirtilerek, bunun: **1. tarım alanlarının genişletilmesi, 2. birim alanda verimin arttırılması ve 3. denizlerin sakladığı muazzam gıda rezervelerinden faydalanılması** suretiyle mümkün olacağı ileri sürülmektedir.

Prof. Baade üç noktada topladığı bu imkânları çeşitli şartlara göre inceledikten sonra, sözü muhtelif memleketlerde arazinin kötü kullanılmasına getirerek şöyle demektedir :

Dünya Beslenme Tarihinde insanların hayvanlara feda edildiklerine dair haklı olarak bir çok misâllerin mevcudiyeti kabul edilebilir:

İngiltere'de büyük arazi sahipleri bir zamanlar, yani koyunculüğün çok para getirdiğı bir devirde, arazilerini tamamiyle koyunlarının otlamasına tahsis edebilmeleri için, ortaklarına yol vermişlerdir.

Türkiye'de bugün keçiler insanları "yemektedirler". Çünkü aşırı miktardaki keçi sayısı otlakları ve ormanları öylesine tahrip etmektedir ki, toprak kayıpları ile arazinin stepleşmesi felâketi günden güne genişlemektedir.

Hindistan'da "mukaddes inekler" in tarlalardaki ekinleri yok etmelerine müsaade etmek suretile, bu memlekette rasyonel süt istihali engellenmiş olmaktadır ki, bu imkânla sayısız Hindli çocuğun sağlık ve hayatı kurtarılabilir.

Kitabın üçüncü bahsinde (III. Doğu ve Batı Arasındaki Beslenme Yarışı) Doğu ve Batı arasında mevcut olan fark, politik ve ekonomik yaşayışın hiç bir kesiminde, gıda maddeleri istihali alanında olduğu kadar büyük değildir. Batı Dünyasında ve özellikle Birleşik Amerika ve Batı Avrupa'da gıda maddeleri istihali hususî mülkiyete ait arazi ve toprak üzerinde yapılmaktadır. Batı dünyasında zirai istihsale esas olan bu şekil hiç bir zaman kapitalist bir anarşiye çevrilmemiştir. Batı dünyasındaki düzen unsurları, hiç bir kesimde zirai piyasada olduğu kadar istikrarlı olmamıştır. Burada daima şu gerçek ortada bulunmuştur ki, köylü veya zirai teşebbüs kendi toprağı üzerinde çalışmakta ve başarısını herşeyden evvel bu şekle borçlu bulunmaktadır.

Halbuki Doğu Dünyasında durum tam tersinedir. Burada gıda maddeleri istihali, arazi ve toprak bakımından kollektif bir mülkiyet üzerinde cereyan etmektedir.

Birleşik Amerika Devletlerinde, tarım ve beslenme arasındaki münasebeti uzun yıllardanberi **istihsal fazlası** karakterize etmektedir. Bu istihsal fazlası son senelerde daha da artmıştır.

Başkan Eisenhower 1959 sonbaharında kongre huzurunda yaptığı bir konuşmada, Birleşik Devletlerde buğday istihsalinde kaydedilen fazlalığın, yıllık istihlâkin 2,5 katını bulduğunu ve buğday istihsalinde son erişilen merhalenin Birleşik Devletler tarihinde bir rekor teşkil ettiğini söylemiştir.

Birleşik Amerika'da mısır mahsulü bakımından durum çok daha müsait olmuştur.

Kezalik süt istihsalinde elde edilen fazlalığı, yağlı ve yavan süt tozu şeklinde az gelişmiş memleketlerin çocuklarının beslenmesine tahsis etmekle bitirmek mümkün olmamıştır.

Birleşik Devletlerde tereyağı ve etlik kümes hayvanları istihsalinde durum ayırdır. İstihsal fazlası besili tavuklar ve semizletilmiş hindiler, hindinin asıl vatani Türkiye'ye sevk edilerek, Ankara ve diğer büyük şehirlerin ihtiyacı karşılanmıştır. Tabiatıyla Türkiye bu hindiler için her hangi bir para ödememiş, iktisaden geri kalmış diğer memleketler gibi, bunları hibe olarak almıştır.

Her ne kadar bu memleketler bu mahsulleri paralarile satın alıyormuş gibi görünüyorsa da, bu sadece hakikatın maskelenmesinden başka bir şey değildir. Çünkü Birleşik Devletlerin bu yoldan elde ettiği zayıf paralar, ihtiyaç anında bu memleketlerin yatırım projelerini finanse etmek için verilmekte ve büyük bir ihtimalle bu paralar bir daha Amerika'nın eline geçmemek üzere harcanıp gitmektedir.

Kitabın dördüncü bahsinde (Batının ve Doğunun Az Gelişmiş Memleketleri Kendi Tarafına Çekmek İçin Yaptıkları Yarış) özetle şöyle denilmektedir :

Gerek batılı yaşayışındaki memleketlerde ve gerekse komünist bloka mensup ülkelerde açlıkla mücadelede başarı elde edilmiştir. Bu iki gruba mensup memleket-

lerde gıda maddeleri istihsalini nüfusun artışından daha süratle arttırmak mümkün olmuştur. Bu durum önümüzdeki yıllarda da böyle olacaktır.

Buna karşılık Az Gelişmiş Memleketlerde gıda maddeleri istihsalindeki artış nüfusun artışını takip edememektedir. Bu sebeplerdirki, çocuklarımızın ve torunlarımızın yaşayacağı dünyanın alacağı şekil, bu memleketlerde açlıkla mücadelenin kazanılmasına, bu mücadelenin kazanılması tarzına sıkı bir şekilde bağlıdır. Bu memleketlerde açlıkla mücadele kazanılacaktır ve kazanılması da zaruridir. Yirminci yüzyılda milyonlarca insan açlıktan ölüme terkedilemez. Mademki Batı Dünyası ve Komünist Bloka mensup memleketler gıda maddeleri istihsalini nüfusun artışından daha süratle yürütmek için metodlar bulmuşlardır. O halde ortada, Az Gelişmiş Memleketlerde açlıkla savaşın batı metodları ile mi, yoksa komünist metodları ile mi kazanılacağı meselesi vardır.

İktisaden geri kalmış memleketlerin bir çoğu komünist blokun kenarında bulunmaktadır. Bu memleketlerde yaşayan insanların sayısı 750 milyon civarında olup, bu sayı 2000 yılında aşağı yukarı 2 milyara çıkmış olacaktır. Bu memleketler Türkiye, Birleşik Arap Cumhuriyeti, Irak, İran, Pakistan, Hindistan, Seylân, Taylan, Endonezya, Formuza ve Güney Kore olup; bunların iktisadi bünyeleri yalnız umumi olarak değil, fakat aynı zamanda tarım ve endüstrinin gelişmesi bakımından da benzerlik göstermektedir. Bu itibarla bu memleketleri bir bütün olarak gözönünde tutmak mümkündür.

Az Gelişmiş Memleketlerin müşterek taraflarını şöylece özetlemek mümkündür:

1. Nüfusun artışı :

Az Gelişmiş Memleketlerde nüfus bugün önceden tasavvur edilemeyen bir süratle artmaktadır. Bu durum bilhassa bu memleketlerde başarılı yürütülen sıtma mücadeleleri neticesinde çocuk ölümünün azalmış olmasıyla mümkün olmuştur.

Türkiye'de malaryanın yok edilmesi son zamanlara rastlamaktadır. Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulduğu sıralarda bir çok yerler, özellikle verimli kıyı bölgeleri sıtma ile tamamen ifsat edilmiş durumda idi. Türkiye'nin en verimli subtropik mıntakalarındaki bir çok köyler sıtma yüzünden mahvolup gitmiştir. 1934 yılında, yani benim 12 yıl için Türkiye'ye geldiğim sıralarda sıtma umumi olarak halk için bir ölüm kamçısı olarak devam ediyordu. İzmir civarındaki bir göl bu yüzden **Cellâd gölü** olarak adlandırılmakta idi. Çünkü bu göl çevresindeki bir çok köylerde birbiri peşinden iskân edilmiş bulunan bütün insanlar mahvolup gitmişti. Bugün bu göl kurutularak göl çevresi verimli bir hale getirildiği ve düzene sokulduğu için ölüm nisbeti önemli bir şekilde azalmıştır.

2. Gıda maddeleri istihsalindeki artış temposu nüfusun artışındaki sürate uymamaktadır:

Türkiye'de, hali hazırda, gıda maddeleri istihsalinin nüfusun artmasıyla orantılı olarak artmadığında hiç şüphe edilmemelidir. Geçmişte, yani 1951, 1952 ve 1953 gibi birbirini takip eden ve yağış bakımından müsait geçen yıllarda, gıda maddeleri istihsalindeki artışın, nüfusun artışından daha süratli olduğu inancını vermiş ise de, daha sonra kurak geçen yıllar istihsalde kayıtlı edilen gerlieme bu inancın yerinde olmadığını ve bu memlekette istihsalini nüfusun artışıyla orantılı olarak arttırmanın kolay kolay mümkün olamayacağını göstermiştir. Bir ara hububat ihracatçısı olarak kendisini hazırlamak isteyen Türkiye bugün hububat ihtalâtçısı olmuştur. Bu mem-

leket gıda maddelerindeki açığını, Amerikan vergi mükelleflerinin ödediği vergilerle yapılan hibelerle kapamaktadır.

Bu durum Pakistan için de aynıdır.

3. Az Gelişmiş Memleketlerde basit tedbirlerle tarıma elverişli hale getirilecek toprak rezerveleri artık hemen hemen mevcut değildir. Hele bu memleketlerde işlenerek tarım için kullanılacak otlaklar aslâ mevcut değildir.

Bu bakımdan özellikle Türkiye'de durum hiç de iyi görünmemektedir. Burada son yıllarda işlenerek tarıma tahsis edilmiş bulunan kurak otlakların genişliği 16 milyon hektardan 24 milyon hektara çıkarılmıştır. Üstelik bu sahaların mühim kısımları yamaçlar üzerinde bulunduğundan, su ve rüzgâr erozyonu buralarda kısa zamanda tesirini göstermiş ve netice toprak kaybı bakımından felâketli olmuştur. Geri kalan ve artmakta olan hayvan sayısını besleyecek kapasitede olmayan otlaklar da, buralarda yapılan aşırı otlatma neticesinde erozyona maruz bulunmaktadır. Buralarda esasen fakir olan toprağın yıkanıp gitmesini önlemek için erozyonun süratle durdurulması lâzımdır. Şu halde Türkiye'de işlenmekte olan sahaları genişletmek mümkün olmadığı gibi, toprağın korunması için bu sahaları daraltmak mecburiyeti dahi vardır.

4. Az Gelişmiş Memleketlerde hızla artmakta olan nüfusu besleyecek gıda maddelerini elde etmek için, esas itibarıyla tarım sahalarının sulanması icap etmektedir.

Sulama meselesi ancak nehirler boyunca büyük barajlar inşası ve sulama kanal şebeleri tesis etmek suretiyle çözülebilecektir.

5. Az gelişmiş memleketlerde nisbetsiz ve aşırı büyüklükte bir iş gücü umumiyetle çok az bir kazanç karşılığında tarım işlerinde çalışmaktadır.

Türkiye'de tarım işlerinde çalışan dokuz milyon insandan birkaç milyonunun fazla olduğu kabul edilebilir. Buna her yıl askerliğini bitirerek köylerine dönen 200 000 kişiyi de eklemek icap eder.

Türkiye'deki bu durum ilgili F.A.O. raporunda şöylece hülâsa edilmektedir :

"Türkiye'nin gelenekli tarımına her yıl fazladan giren iş gücü, burada fayda sağlamaktan uzaktır. Fazla olarak tarım işlerine giren bu iş kuvveti, işlenmesi caiz olmayan toprakların işlenmesini zorlamakta, arazinin daha ziyade parçalanmasına sebep olmakta, steplerin aşırı otlatılmasına yol açmakta ve yeni otlakların kazanılması uğruna **ormanların yakılmasını intaç etmektedir.** Bu itibarla Türkiye'de strüktür buhranını gidermek için köylerde verimsiz bir halde beklemekte olan iş gücünü, tarım dışındaki başka sahalara sevk etmek meselesi her kalkınma plânının en esaslı unsurudur".

Bugün Türkiye'nin nüfusu 26 milyon olup, bütün iş sahalarında çalışan insanların sayısı 11-12 milyonu bulmakta ve bunun 9-9,5 milyonu tarımda çalışmaktadır. Bu gidikle 1975 yılına kadar nüfus 40 milyonu bulacak, tarım işçisinin sayısı da 18 milyona yükselmiş olacaktır. Halbuki 1975 yılında dahi tarım işçisinin sayısı 9 milyonun aşağısında kalmalıdır.

Böylece şu esaslî neticeye varmış bulunuyoruz:

Bu strüktürde olan, yani bugün artık kayda değer toprak rezerveleri bulunmayan ve aile başına esasen az toprak isabet eden memleketlerde zirai istihsalin arttı-

rılması, tarımda çalışan iş gücünün arttırılmasıyla değil, fakat tersine olarak azaltılması ile mümkündür. Bu demek, Türkiye gibi bir memlekette, bu güne kadar yapılmış olanın çok üstünde bir sanayileşme programının ele alınması demektir. Türkiye'de sanayileşmeye lüzumundan fazla ehemmiyet verildiğine dair yapılmış olan tenkitler tamamiyle yersizdir. Ziraî istihsalin matlûp seviyeye yükseltilmesi, ancak tarımı fazla iş gücünün yükünden kurtarmakla mümkün olacaktır. Durum bu olunca Türkiye'de daha geniş ölçüde bir sanayileşmeye gidilmesi, tarımsal istihsalin artırılması için en mühim bir şart olarak mütalâa edilmelidir.

Komünist Bloka dahil memleketlerde, bilhassa Rusya ve Çin'de, komünizmin otoriter tedbirlerle iş gücünün tarım ve endüstri alanlarına faydalı bir şekilde dağıtılması mümkün olmuştur.

İşte dünyanın 2000 yılında arzedeceği manzara bakımından mühim olan soru: Acaba Az Gelişmiş Memleketlerde otoriter ve komünist olmayan metodlar bulunabilecek mi, bunlar sayesinde bu memleketlerde lüzumlu strüktür değişikliği yapılabilir mi?

6. Az Gelişmiş Memleketlerin altıncı benzer tarafı, bu memleketlerde eğitim seviyesinin son derece düşük olmasıdır. Bu memleketlerde okuyup yazma bilimyenlerin sayısı diğer memleketlere kıyasla halâ korkunç derecede yüksektir. Meselâ Japonya'da büyük yaştakilerin %90 mından fazlası okur yazar olduğu halde, bu nisbet Hindistan ve Endonezya'da ancak %20, bizzat Türkiye'de henüz %20 bile değildir.

Sovyetler Birliğinin "Türk Toplumları" tarafından meskûn bulunan Cumhuriyetlerinde halkın %18 i okula gittiği halde, Türkiye'de bu nisbet %9, Irak'ta ise sadece %6 dır. Hindistan ve Endonezya'da ise bu nisbet biraz daha düşük kabul edilebilir.

Aynı Cumhuriyetlerde meslek okullarına devam eden gençlerin sayısı Türkiye'dekinin iki katıdır. Bu Cumhuriyetlerde üniversitelere devam eden gençlerin sayısı ise Türkiyedekinin beş katıdır.

Mühendis yetiştirmede Rusya şayanı hayret derecede büyük gayretler sarfetmektedir. Rusya'da yılda yetişen mühendislerin sayısı, Birleşik Amerika'dakinin üç mislidir. Bu sayı dünyanın diğer memleketlerinde yetiştirilenlerin yekûnundan da fazladır. Kezâlik Komünist Çin fazla sayıda mühendis yetiştirmek yolunu tutmuştur.

Az Gelişmiş Memleketler sosyal imkânlarının daha büyük kısmını eğitim probleminin çözümüne hasretmek mecburiyetindedirler. Orta ve yüksek tahsilin daha geniş olarak teşkilâtlandırılması için bu memleketlerin dış yardım almaları zaruridir. Şayet bu memleketlerin büyük iktisadî zorlukları yenmeleri matlûp ise, ileride yapılacak yardımların miktarı, bugün yapılmakta olanın çok üstüne çıkarılmalıdır.

7. Az Gelişmiş Memleketlerin yedinci benzer tarafını, müşterek strüktür faktöre malik olan bu memleketlerde, realist bir görüşle alınacak tedbirler teşkil etmektedir.

Bu memleketlerde gıda rezerveleri, ancak tarım alanında muazzam yatırımlar yapmak suretile elde edilebilir. Meselâ eroziyona karşı mücadele, sulama, drenaj, teraslama v.s. gibi işleri plânlaştırarak tatbikata geçmek. Bütün bu işlerin yapılması için, sayısız insan gücüne ihtiyaç olduğundan, bugün köylerde tamamiyle verimsiz bir halde bulunan ve ziraî istihsal bakımından büyük bir kayıp teşkil eden iş gücünü askeri bir servis halinde organize ederek seferber etmekten başka çare kalmamıştır.

Hindistan'da bu maksat için **köy kooperatifleri** teşkil edilmiştir. Fakat bu şeklin fevkalâde geniş bir danışma ekibine ihtiyaç göstermesi gibi bir mahzuru vardır. Halbuki bugün umumiyetle köylerde yaşayan insanların pek azından **danışman** olarak faydalanmak mümkündür. Hindistan'ın daha birkaç yıl bu köy kooperatifleri sistemini denemeye devam edeceği söylenebilir. Fakat bu memlekette bu sistemin yetersiz olduğunun görülmesi halinde, köylerde kısır duran işçi kuvvetini seferber etmek için daha zecri ve tesirli usullere baş vurulacağı şüphesizdir.

Kitabın "Şemâya Uymayan Memleketler ve Kıt'alar" başlığını taşıyan V. bahsinde Güney ve Orta Amerika memleketleri, Avustralya ve Yeni Zelânda ve Afrika kıtası memleketlerinin durumu tetkik edilmektedir.

Kitabın "İş Gücü Yarışması" başlığını taşıyan VI., "Dünyanın Enerji İstihsal ve İstihlâki" başlığını taşıyan VII., bahislerinde Türkiye'ye temas edilmemiştir.

"Dünya Çelik İstihsal Ekonomisinde Gelişme Tandansları" başlığını taşıyan VIII. bahiste özetle şöyle denilmektedir:

Kezalik demir iktisadiyatı bakımından 2000 yılına kadar önümüzdeki yıllar devrimci şekillendirmede ziyadesiyle mühim yıllar olacaktır.

Bu münasebetle burada ilkin Dünya Demir İktisadiyatının bugünkü durumuna bir göz atmak istiyoruz. Hali hazırda dünyanın yıllık demir istihsalı 260 Milyon tondur. Fakat dünyanın muhtelif memleketlerinde adam başına istihlâk edilen demir miktarı tasavvur edilemeyecek kadar çok değişmektedir. En çok demir istihlâk eden memleket Birleşik Amerika olup, istihlâk miktarı adam başına 600 kg. a kadar yükselmiştir. Batı Almanya'da ve Büyük Britanya'da b miktar 400 kg., Rusya'da ise ancak 260 kg. dir. Dünyanın diğer memleketlerinde demir istihlâki umumiyetle bariz olarak düşüktür. Nitekim Japonya'da demir istihlâki adam başına 140, Meksika'da 43, Yunanistan'da 33, Türkiye'de 12, Hindistan'da 9 ve Endonezya'da 3,7 kg. dan ibarettir.

Dünyanın muhtelif memleketlerinde demir istihlâki bakımından mevcut olan bu çok belirli farkların arkasında büyük bir dinamizm saklı bulunmaktadır. Az gelişmiş memleketlerde demir istihlâki bugünkü düşük seviyesini muhafaza edemez. Bu memleketlerde demir istihlâk miktarının bugünkü miktarın bir çok misline yükselmesi zarureti vardır.

Bu memleketlerin en büyüklerinden ikisi olan Hindistan ve Endonezya **ağır endüstride** sosyalizme gitmeyi kabul etmişlerdir. Komünist ideolojisini reddeden Türkiye'de demir endüstrisinin kurulması ve yürütülmesi bir devlet işletmesi halinde mümkün olmuştur. Bu sahada gelecekteki inkişafın da aynı olacağı söylenebilir.

Kitabın "Batı ve Doğu Arasında Eğitim Yarışması" başlığını taşıyan IX., "Sivilleşme Yarışı Bir Çılgınlıktır" başlığını taşıyan X., "İnsanlık 2000 Yılına Yaşayacak mıdır?" başlığını taşıyan XI., ve "Hıristiyanlığın Büyük Devri" başlığını taşıyan XII. bahislerinde Türkiye'den söz yoktur.